

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: J. K.**, zastoupen JUDr. Pavlem Hálou, advokátem, se sídlem Příkop 6, Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2004, č. j. 57 Ca 66/2003 - 53,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 27. 5. 2002, č. j. OD/1297/02/Ro, bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, účinného do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád“), a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy, o přestupku ze dne 10. 4. 2002, č. j. OD - 57422/Ry - 01, bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím Magistrátu města Brna byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením § 5 odst. 1 písm. b), § 47 odst. 2 písm. b) a § 47 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), a dále § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, kterého se dopustil porušením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. a porušením § 6 odst. 2 zákona č. 37/1989 Sb., o ochraně před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, a to způsobem popsáním ve výroku napadeného rozhodnutí. Za přestupky podle § 22 odst. 1

písm. e) a § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích mu byly uloženy sankce, a to podle § 30 odst. 2 téhož zákona pokuta ve výši 12 000 Kč splatná do 30 dnů od právní moci rozhodnutí a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí. Zároveň byla stěžovateli uložena povinnost podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, ve spojení s § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., nahradit náklady přestupkového řízení v částce 500 Kč do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, která byla Krajskému soudu v Brně doručena dne 24. 6. 2002. V ní namítal, že obě napadená rozhodnutí jsou nezákonná, neboť nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci tak, jak to vyžadují § 3, § 32 a § 46 správního řádu. Správní orgány poté, co stěžovatel v průběhu správního řízení namítal, že dopravní nehodu nezavinil a vozidlo neřídil, neprovedly potřebná skutková zjištění, neprovedly výslech svědků, které navrhoval a kteří správním orgánům byli známi. Rovněž namítal, že v rozhodování správních orgánů I. i II. stupně došlo k porušení čl. 6 Mezinárodních dohod o ochraně základních lidských práv a svobod. V důsledku porušení výše uvedených právních norem byl uznán vinným z přestupku, který nespáchal, jelikož v době nehody motorové vozidlo vůbec neřídil. Stěžovatel sice připustil, že se ke vzniku dopravní nehody přiznal před správními orgány, ale ještě v průběhu správního řízení vysvětlil, že jeho přiznání nebylo pravdivé, neboť vozidlo neřídil a dopravní nehodu nezavinil. Současně vysvětlil, proč původně zastával jiné stanovisko. O odvolání proti rozhodnutí Magistrátu mělo rozhodovat Ministerstvo dopravy a spojů. Stěžovatel proto namítl věcnou nepřislusnost orgánu, který napadené rozhodnutí vydal. Dále namítl, že rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně bylo vadné tím, že nebyly správně hodnoceny důkazy, např. chybělo zákonem vyžadované poučení, nebyl proveden důkaz, neboť během správního řízení před žalovaným nebyla zabezpečena účast svědků, kteří stěžovatelovo protiprávní jednání měli prokazovat, a nebyla zabezpečena ani účast svědků, kteří by zcela jednoznačně protiprávní chování stěžovatele vyvrátili. Stěžovatel v žalobě navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k doplnění dokazování, k novému projednání a novému rozhodnutí.

Rozsudkem blíže označeným v záhlaví krajský soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že správní řízení proběhlo v souladu se správním řádem i zákonem o přestupcích. Stěžovatelova námitka o nedostatku věcné příslusnosti orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, je zcela nedůvodná a soud v této souvislosti v plném rozsahu odkázal na zdůvodnění žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě. Soud ze správních spisů orgánů I. a II. stupně shledal, že správní orgány provedly potřebná skutková zjištění. Není pravda, že by stěžovatel neměl možnost se vyjádřit ve správním řízení. Tuto možnost naopak měl a rozhodl se ji nevyužít. V protokole o podání vysvětlení ze dne 4. 11. 2001 byl poučen i o právu odepřít výpověď podle § 12 odst. 3 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ale nevyužil této možnosti, naopak odmítl tento protokol podepsat, i když se jinak ke své činnosti, tj. způsobení dopravní nehody, doznal. Doznal také, že vozidlo opustil se záminkou, že jde zajistit odtah nepojízdného vozidla a při té příležitosti požil alkoholické nápoje. I když se následně podrobil dvakrát dechové zkoušce o zjištění stupně alkoholu, tak se současně odmítl podrobit odběru krve na zjištění přesné hladiny alkoholu v krvi. Toto odmítnutí je jedním z nejzávažnějších porušení povinností řidiče, neboť tím znemožnil zjištění přesné hladiny alkoholu v krvi. Tím naplnil skutkovou podstatu podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích. Dalším jednáním, tj. způsobením dopravní nehody, naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 22 odst. 1 písm. e) zákona o přestupcích. K této činnosti se doznal. Podle krajského soudu je mylná stěžovatelova úvaha, že pokud tedy požil alkohol

až poté, kdy opustil nepojízdné vozidlo, že se nedopustil žádného přestupku. Pro to, aby přestupek spáchal, není nezbytné, aby stav vylučující způsobilost nastal v době řízení vozidla. Aplikované ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) bodu 2 zákona o přestupcích dopadá na případy, kdy se osoba odmítne při výkonu činnosti, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví lidí a nebo poškodit majetek (tedy např. při řízení motorového vozidla), podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněna alkoholem, v případě, že dechová zkouška na tuto látku byla pozitivní. V případě nyní posuzovaném je ovšem nesporné, že přestupek, za nějž byl stěžovatel postižen, vypovídá dostatečně o tom, že jeho vztah k řízení motorových vozidel pod vlivem alkoholu je nanejvýš problematický. Stěžovatelovo jednání je právem postaveno na roveň samotnému řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, ba je ještě závažnější, neboť je zde postihován řidič, který řídil s největší pravděpodobností pod vlivem alkoholu a zároveň se snaží bez závažných příčin tuto skutečnost zakrýt. Soud rovněž akceptuje právní názor žalovaného v tom směru, že jednání podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích je ještě závažnější a společensky nebezpečnější, než jednání podle písm. h) téhož ustanovení dopadající i na řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Soud má za to, že bylo bezpečně prokázáno, že stěžovatel vykonával činnost, při níž mohl ohrozit zdraví nebo majetek osob ve stavu vylučujícím způsobilost v důsledku požití alkoholických nápojů, svým jednáním způsobil dopravní nehodu a tuto policii neohlásil. Porušil tak § 5 odst. 1 písm. b) a § 47 odst. 2 písm. b) a § 47 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. a dále § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, čehož se dopustil podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb. a porušením § 6 odst. 2 zákona č. 37/1989 Sb., a to způsobem popsaným v napadených rozhodnutích. Dle názoru soudu žalovaný tuto činnost správně zhodnotil a také správným způsobem vyvodil důsledky, tj. uložil stěžovateli podle § 30 odst. 2 zákona o přestupcích pokutu ve výši 12 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí. Při ukládání sankcí bylo přihlédnuto ke všem hlediskům podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, k závažnosti přestupků, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě pachatele. Žalovaný nevolil sankce na horní hranici výše uvedených ustanovení, neboť přihlédl ve stěžovatelův prospěch k tomu, že splnil svou povinnost podrobit se orientační dechové zkoušce, která se v jeho případě konala dvakrát, odmítl se podrobit až odběru krve, jelikož podle svého vyjádření se podrobil dvěma dechovým zkouškám a považoval je za dostatečný důkaz o ovlivnění alkoholem. Dále bylo ve prospěch obviněného přihlédnuto k tomu, že odčinil následky dopravní nehody tím, že na vlastní náklady opravil sloup veřejného osvětlení.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž výslovně odkázal na stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítl nicotnost rozhodnutí správního orgánu II. stupně, kterou krajský soud nepřezkoumal a naopak rozhodnutí potvrdil. Krajský úřad neměl dle stěžovatelova názoru ve věci rozhodovat, protože projednávat odvolání v řízení o přestupcích proti rozhodnutí o přestupku na úseku dopravy je oprávněno pouze a výslovně ministerstvo. Podle § 52 zákona o přestupcích ve znění tehdy účinné novely č. 78/2002 Sb. přestupky projednávají a) obce v přenesené působnosti, b) okresní úřady, c) orgány Policie, d) jiné správní orgány stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle § 53 odst. 2 citovaného zákona okresní úřady projednávají přestupky ve věcech, které spravují, a ostatní přestupky, pokud k jejich projednávání nejsou příslušné jiné správní orgány. Žádné další ustanovení zákona o přestupcích dle stěžovatelova názoru neurčuje kompetenci krajských úřadů, ani neurčuje, který orgán má projednávat a rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí těchto výše uvedených orgánů prvního stupně. Pro určení příslušnosti orgánu oprávněného k rozhodování o přestupku je třeba zohlednit znění zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném

ke dni vydání rozhodnutí o odvolání, tedy 27. 5. 2002. Dále stěžovatel odkazuje na § 124 odst. 3 písm. l) citovaného zákona, podle něhož dopravní přestupky projednává okresní úřad. Podle § 124 odst. 2 písm. d) téhož zákona rozhoduje ministerstvo o odvoláních proti rozhodnutím okresních úřadů podle tohoto zákona. Krajský soud proto nepostupoval správně, pokud krajský soud bez odůvodnění akceptoval to, co ve vztahu k příslušnosti odvolacích orgánů uvedl žalovaný. Stěžovatel se domnívá, že zákon č. 129/2000 Sb., o krajích (dále jen „zákon o krajích“), je obecnějším právním předpisem než zákon č. 361/2000 Sb., a proto je třeba dát přednost úpravě speciálnější. Stav předestřený žalovaným nastal až ode dne 1. 1. 2003, neboť od tohoto data § 124 zákona č. 361/2000 Sb. již skutečně neurčuje, že o odvolání proti rozhodnutí o přestupcích rozhoduje ministerstvo.

Stěžovatel dále namítá, že správní orgány nerozhodovaly po náležitém a objektivním zjištění skutkového stavu věci, nýbrž rozhodovaly jen na základě nedostatečných a skutek neprokazujících podkladů, ani neobjasnily všechny povinné znaky skutku. Tétož pochybení se dopustil i krajský soud. Krajský soud též nerozhodoval v plné jurisdikci a nenaplnil tedy jeden z důvodů, pro který vůbec vznikl, a pro který Ústavní soud zrušil část pátou Občanského soudního řádu. Soud stejně jako správní orgány považoval za prokázanou skutečnost, že stěžovatel vozidlo řídil, zavinil dopravní nehodu a poté svými postoji způsobil i další přestupky, na základě výpovědi svědka, který neviděl, kdo vozidlo řídil, a nebyl tedy schopen prokázat, že řidičem byl stěžovatel. Dále rozhodoval na základě stěžovatelovy výpovědi, kterou však on, právě proto, že zápis s výpovědí nesouhlasil, odmítl podepsat. Stěžovatel se domnívá, že takový postup soudu občanovi nezabezpečuje záruky soudní ochrany a že není zabezpečen spravedlivý proces. Rovněž namítá, že dopravní nehodu nezpůsobil a motorové vozidlo v době nehody vůbec neřídil, nemohl tedy spáchat přestupky, které jsou mu kladeny za vinu. Policisty byl na místě nehody do role pachatele vmanipulován. Jeho vina nikdy v průběhu řízení nebyla prokázána a prokázána ani být nemohla. Jelikož však stěžovatel nechtěl být „udavačem“ osoby, která vozidlo řídila, dosud její jméno neprozradil. Pokud by krajský soud provedl dokazování tak, jak to vyžaduje celá řada právních předpisů nejvyšší právní síly i čl. 6 mezinárodních dohod zveřejněných pod č. 209/1992 Sb., dospěl by k závěru, že pachatelem nehody je jiná osoba než stěžovatel. K potvrzení svých sdělení žadatel ke kasační stížnosti doložil dvě čestná prohlášení. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně.

Stěžovatelem předložená čestná prohlášení byla učiněna shodně dne 1. 12. 2004, a to panem V. N. a panem K. S., přičemž formulace těchto prohlášení učinil advokát za přítomnosti jmenovaných. Obě prohlášení jsou obsahově velmi podobná a jmenovaní v nich uvádějí následující: Poté, co jim stěžovatel předložil správní rozhodnutí a rozsudek krajského soudu v projednávané věci, na svou čest prohlašují, že dne 4. 11. 2001 asi od 15.00 hod. oba společně se stěžovatelem seděli v restauraci v S.. Kolem 17. hodiny obdržel stěžovatel na svůj mobilní telefon informaci, že s jeho vozidlem došlo k dopravní nehodě na K. u. v B., přičemž vozidlo je nepojízdné a on by si měl zajistit odtah. Jmenovaným není známo, kdo stěžovateli telefonoval, mohl to být někdo z rodiny či nějaký kamarád. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v restauraci konzumoval alkoholické nápoje, požádal pana V. N., aby jej na místo nehody odvezl svým vozem. Zároveň si telefonicky zajistil odtahové vozidlo. Pan V. N. ve svém čestném prohlášení dále popisuje situaci po příjezdu na místo nehody, jak ji sledoval ze vzdálenosti asi dvaceti metrů. Uvádí, že se stěžovatel jal zajišťovat svůj majetek, následně došlo ke slovnímu konfliktu s policisty, kteří na něm viděli vliv alkoholu a obviňovali jej ze způsobení dopravní nehody. Stěžovatel policistům vysvětloval, že auto neřídil, ale oni mu nevěřili. Naprosto nijak jej nepoučili a vyvíjeli na něho slovní nátlak, aby se k nehodě přiznal nebo řekl, kdo osobní automobil řídil. On za účelem prokázání skutečnosti, že automobil

neřídil, navrhoval výslech svědků, tedy pana N. a svého bratra V. K. Policisté však na tyto návrhy nebrali žádný zřetel. Ačkoliv byl pan N. osobně přítomen, nebyl policisty připuštěn k jakékoliv komunikaci, a tito policisté tak svým chováním zmanipulovali průběh vyšetřování dopravní nehody v neprospěch stěžovatele. S jistotou pan N. může potvrdit, že policisté stěžovatele nepoučili o jeho právu odepřít podání vysvětlení k osobě pachatele, pokud by se jednalo o osobu jemu blízkou.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Z obsahu správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 11. 2001 stěžovatel uvedl, že dne 4. 11. 2001 asi kolem 16.30 hod. řídil vlastní osobní vozidlo typu P. 309 registrační značky X v B.. V tu dobu bylo denní světlo, viditelnost byla dobrá, bylo sucho. Ve vozidle byl sám. Unaven nebyl, alkohol nepožil, z léků užil pouze Bromhexin několik kapek, ale neví, kolik přesně. Na benzinovém čerpadle B. na ulici K. s vozidlem odjížděl směrem k výjezdu z benzinového čerpadla. Pak se ohnul pro cigarety, které mu spadly na podlahu, a došlo k tomu, že narazil do sloupu veřejného osvětlení. Odstavil tedy vozidlo tak, aby nikomu nepřekáželo, a poté odešel do hospody, kde začal shánět odtah. Tam vypil 10 odlívek vodky a 5 piv dvanáctek. Po návratu na místo nehody na dotaz policistů uvedl, že před jízdou alkohol nepožil a po nehodě ho požil proto, že je sobota. Podstoupil dechovou zkoušku celkem 2x a následně odmítl odběr krve, neboť neviděl důvod, proč by měl dávat krev. Protokol četl, ale nepodepsal. Nepodepsal ani poučení podle § 6 odst. 1 - 5 zákona č. 37/1989 Sb. Podle úředního záznamu z 27. 11. 2001 byl stěžovatel téhož dne vyslechnut v P. 1. B. a když mu bylo předloženo podání vysvětlení k dopravní nehodě, komentoval to slovy velmi vulgárními a odmítl vysvětlení podepsat.

Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 11. 2001 sepsané se svědkem L. D. bylo zjištěno, že tento svědek byl pracovníkem benzinového čerpadla a ze svého místa, kde pracoval — obsluhoval mycí linku — viděl couvat vozidlo typu P., registrační značky X, přičemž nějaký zákazník, jehož jméno nebylo uvedeno, mu sdělil, že toto vozidlo narazilo do sloupu veřejného osvětlení, který je právě u výjezdu z benzinového čerpadla. Než stačil svědek zareagovat, řidič vozidlo odstavil a z místa odešel. Svědek pak věc oznámil policii. Výše uvedené skutečnosti také vyplývají z protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 18. 11. 2001.

Z popisu ohledání místa dopravní nehody vyplývá, že se jednalo o přímý úsek vjezdové části od stanice B., vozovka v tomto místě je široká 6,4 m, po levé straně této vozovky ve směru k ul. K. je mycí linka a výjezd od čerpacích stojanů. Po pravé straně je travnatý porost. Po pravé straně vozovky lemují sloupky veřejného osvětlení a jednalo se o jednosměrnou vozovku. Výjezdová vozovka je přímá a dobře přehledná, bez spádového poměru. Povrch vozovky je živičný, v dobrém technickém stavu, bez výtluků či výmolů. Provoz byl upraven dopravními značkami a byl velmi slabý. V době ohledání místa dopravní nehody už byla tma, veřejné osvětlení svítilo a viditelnost nebyla snížena vlivem atmosférických poruch. Vozidlo, které způsobilo dopravní nehodu, bylo zjištěno jinak v dobrém technickém stavu, zejména co se týče řízení, brzd a pneumatik. Orientační zkouška na požití alkoholu u stěžovatele byla pozitivní. Součástí spisu je i plánek o dopravní nehodě, který přehledně vystihuje popsanou situaci a součástí spisu je i fotodokumentace, která dopravní nehodu dokladuje.

Z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vyplynulo, že přes poučení o porušení zákonem stanovené povinnosti žalobce odmítl odběr krve. Protokol je řádně opatřen razítkem P. I. B. a podpisem lékařky provádějící odběr. Dechová zkouška byla pozitivní a dle této dechové zkoušky byl obsah alkoholu v krvi 2,15. Správní spis dále obsahuje protokol o ústním projednání přestupku ze dne 10. 4. 2002, kde stěžovatel po poučení o svých právech uvedl, že si je vědom toho, že zmíněnou dopravní nehodu zavinil. Tvrdil, že vozidlo řídil ve střízlivém stavu a ihned po nehodě ho odvezl kamarád na pivo do hospody, kde vypil asi 5 nebo 6 piv a tvrdý alkohol. Jakmile sehnal odtahové vozidlo, musel se vrátit k vozidlu a policie již byla na místě, neví kdo ji přivolal. Teprve potom se musel podrobit dechové zkoušce, odběru krve se odmítl podrobit, neboť se již 2 x podrobil dechové zkoušce a považoval to jako důkaz o požití alkoholu za dostačující. Tento protokol byl žalobcem podepsán.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel napadl odvoláním, přičemž v něm zejména bez bližšího vysvětlení napadal nezávislost orgánu, který ve věci rozhodoval, a ústavnost platné úpravy přestupkového řízení. Stěžovatel dále nesouhlasil s tím, že bylo ve věci rozhodnuto bez výsledku svědků, ačkoliv obviněný z přestupku má právo klást jim otázky. V průběhu řízení mu nebylo prokázáno, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření a odběru krve. Ve správním řízení byla nesprávně využita výpověď policistů, ačkoliv tito nebyli řízení přítomni. Když se stěžovatel dostavil k projednání přestupku, měl obavu, že pokud by sdělil, kdo osobní automobil ve skutečnosti řídil, mohl by být brán k odpovědnosti za předchozí výpověď. On sám motorové vozidlo neřídil a nehodu nezavinil, byl ovšem přítomen na místě nehody, kam později přijel. Policistům sdělil, že řídil on sám, neboť na něho naléhali a nepoučili jej o právu nesdělovat žádné skutečnosti o řidiči, jednalo-li by se o osobu blízkou. Pokud by poučen byl, nikdy by se k jednání nepřiznal. Závěrem stěžovatel v odvolání navrhl výslech svědků, pana V. N. a pana V. K.

Žalovaný ve svém rozhodnutí zejména konstatoval, že stěžovatelovo odmítnutí podrobit se odběru krve vyplývá zcela jednoznačně z protokolu o lékařském vyšetření, přičemž neshledal důvod pochybovat o jeho pravdivosti. Především pak totéž vyplývá z jeho vlastní výpovědi při ústním jednání dne 10. 4. 2002, kde výslovně prohlásil, že se odběru krve odmítl podrobit, neboť se dvakrát podrobil dechové zkoušce a považoval to jako důkaz požití alkoholu za dostačující. Výpovědi obviněného dne 10. 4. 2002 bylo prokázáno, že osobní automobil řídil, způsobil dopravní nehodu, kterou neohlásil a z místa odešel. Sankci uloženou správním orgánem I. stupně nepovažoval žalovaný za nepřiměřeně

přísnou, naopak konstatoval, že byla uložena v souladu s praxí v obdobných případech a v zákonných mezích. Ke stěžovatelovým námitkám pak žalovaný uvedl, že postup správních orgánů v daném řízení je zcela v souladu se zákonnými zmocněními a tedy v souladu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Žalovaný rovněž podrobně rozvedl, jakým způsobem může být rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáváno, a vyslovil se i o podstatě soudního přezkumu správních rozhodnutí. Stěžovatelovo tvrzení, že nebyla zabezpečena jeho účast na řízení, žalovaný označil za zcela nepravdivé, neboť stěžovatel byl projednání přestupku přítomen a podepsal o tom protokol. Realizace jeho práva klást otázky svědkům předpokládá, že nějaký výslech svědků probíhá, přičemž on sám před projednáváním přestupku ani při něm výslech žádných svědků nenavrhl, ač o této možnosti byl poučen. Sám správní orgán má povinnost provádět další důkazy pouze za předpokladu, že by jimi bylo prokazováno to, co nebylo prokázáno jinými důkazy. Ani v odvolání stěžovatel neuvedl, co by mělo být výsledkem jím navržených svědků prokázáno, a žalovaný tak měl za to, že skutečný stav byl zjištěn dostatečně a přesně. Za hlavní důkaz o vině přitom považoval výpověď samotného stěžovatele při ústním jednání dne 10. 4. 2002, ze které vyplývá, že nehodu zavinil, policii neohlásil, nesetřval na místě do jejího příjezdu, požíval po nehodě alkoholické nápoje a po dvojí pozitivní dechové zkoušce se odmítl podrobit odběru krve za účelem zjištění míry ovlivnění alkoholem. Protože stěžovatel neuvedl, co by mělo být výsledkem svědků prokázáno ani jaký vliv by provedení důkazu mohlo mít na otázku odpovědnosti za přestupek, považoval žalovaný provedení jejich výslechu za nadbytečné, neúčelné a nehospodárné. Protokol o podání vysvětlení, který stěžovatel nepodepsal, považoval žalovaný za listinný důkaz o tom, co od stěžovatele slyšeli dva policisté, kteří tento protokol podepsali. Otázka, zda lze ve správním řízení užít důkaz opatřený ještě před jeho počátkem, není v daném případě relevantní, neboť rozhodujícím důkazem je stěžovatelova výpověď v průběhu správního řízení. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že stěžovatel byl řádně poučen o právu se vyjadřovat ke všem skutečnostem, jež jsou mu kladeny za vinu, k důkazům, o právu navrhopvat důkazy na svou obhajobu, nechat se v řízení zastupovat a o právu nahlížet do spisu. Stěžovatel byl v procesním postavení obviněného, a nebyl proto poučován jako svědek podle § 35 odst. 3 správního řádu o právu odepřít výpověď, pokud by jí způsobil nebezpečí trestní ho stíhání sobě nebo osobám blízkým. Jeho tvrzení v odvolání, že vozidlo neřídil, je v rozporu s jeho výpovědí u ústního jednání, kde výslovně prohlásil, že zmíněnou dopravní nehodu zavinil. Jeho tvrzení o obavách z následků změny výpovědi považoval žalovaný za nevěrohodné a účelové. K podání výpovědi nebyl žádným způsobem donucován a výpověď též dobrovolně podepsal.

Nejvyšší správní soud se napadeným rozsudkem krajského soudu zaobíral v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného pro jeho věcnou nepříslušnost. V této souvislosti je zejména podstatné, že stěžovatel byl obviněn ze spáchání přestupku a rozhodnutí Magistrátu města Brna bylo vydáno podle zákona o přestupcích. Stěžovatel přitom příslušnost k přezkumu tohoto rozhodnutí dovozuje z § 124 odst. 2 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2002, a tvrdí, že rozhodnutí o odvolání mělo vydat Ministerstvo dopravy. Podle tohoto ustanovení *ministerstvo rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí okresního úřadu vydaného podle tohoto zákona*. Jelikož však citovaný text zákona č. 361/2000 Sb. jednoznačně stanoví, že ministerstvo přezkoumává rozhodnutí vydaná podle tohoto zákona, nelze z něho dovozovat, že by ministerstvo bylo příslušné též k přezkoumávání rozhodnutí

vydaných podle zákona o přestupcích. Z těchto důvodů nemůže být za oprávněnou považována ani námitka, že citované ustanovení je zvláštní úpravou příslušnosti odvolacího orgánu vůči zákonu o krajích. Soud naopak dospěl k závěru, že pro (i stěžovatelem zmíněnou) absenci určení kompetencí odvolacích orgánů v zákoně o přestupcích, je na přezkoumávaný případ nutno aplikovat § 67 zákona o krajích, jenž ve znění účinném do 31. 12. 2002 pod písm. a) stanoví, že krajský úřad přezkoumává rozhodnutí vydaná okresními úřady a magistráty měst Brna, Ostravy a Plzně ve správním řízení, pokud není zákonem tato působnost svěřena zvláštnímu orgánu nebo zákon nestanoví jinak. O odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna proto zcela v souladu se zákonem rozhodl Krajský úřad Jihomoravského kraje. Tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Stěžovatel dále namítal, že správní orgány nerozhodovaly po náležitém a objektivním zjištění skutečného stavu věci, neboť neobjasnily všechny povinné znaky skutku a nepředvolaly žádného svědka či policistu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje následující: Není sporu o tom, že je právem správního orgánu, který vede řízení o přestupku, vlastní úvahou dospět k rozhodnutí, které důkazy provede a které naopak označí v dané situaci za nadbytečné a návrhu na jejich provedení nevyhoví (§ 32 odst. 2 správního řádu). Toto jeho oprávnění vychází kromě jeho vrchnostenského postavení spojeného s pravomocí vůči subjektům podřízeným jeho autoritě, svěřenou mu zákonem, a inkvizičního (vyšetřovacího) principu, na němž je přestupkové řízení založeno, také ze základních zásad správního řízení, jako je zásada procesní ekonomie (hospodárnosti řízení, § 3 odst. 3 správního řádu) a zásada dokazování jen v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Provádění důkazu výsledkem svědků stěžovatel v řízení před správním orgánem I. stupně vůbec nenavrhoval, naopak se ke spáchání přestupků plně doznal. Výslech dvou svědků (pana V. K. a pana V. N.) stěžovatel navrhl až v odvolání, v němž však uvedl zcela jiné skutečnosti než v předchozím řízení. Pokud žalovaný jejich výslech neprovedl s odůvodněním, že by se jednalo o důkazy nadbytečné, protože přestupek byl stěžovateli jednoznačně prokázán, neboť se k jeho spáchání sám přiznal, a ani neuvedl, co by mělo být výsledkem svědků prokázáno, pak ani on nepochybil. Ač stěžovatel tvrdí, že správní orgány považovaly za prokázány skutkový stav na základě svědecké výpovědi svědka, který nebyl schopen prokázat, kdo vozidlo řídil, ani toto jeho tvrzení není oprávněné. Oba správní orgány totiž vzaly za rozhodný skutkový stav tak, jak jej popsal sám stěžovatel při projednávání přestupku dne 10. 4. 2002. Pokud tedy stěžovatel tvrdí, že spáchání přestupků mu nebylo dostatečně prokázáno, pak nelze než konstatovat, že z jeho vlastní výpovědi jednoznačně vyplývá, že se přestupků, jak jsou popsány výše, dopustil.

Vysvětlení, které stěžovatel podal ke skutečnosti, proč svou výpověď v podaném odvolání zcela zásadně změnil, nelze než považovat za zcela účelové a nevěrohodné. Pokud by jej totiž policisté skutečně do role pachatele přestupku vmanipulovali (čemuž by mohlo korespondovat, že odmítl podepsat protokol o podání vysvětlení), pak je s tím zcela v rozporu to, že se ke spáchání přestupku při ústním projednání plně doznal, nenavrhoval žádné důkazy na svou obhajobu a nezpochybnil ani skutečnosti uvedené ve spisovém materiálu. Přitom sám uvedl, že tak učinil, neboť se obával, že by byl brán k odpovědnosti za svou (!) výpověď, kterou učinil před policisty.

Stěžovatel též poukazuje na čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, uzavřené na půdě Rady Evropy dne 22. 11. 1984 a po její ratifikaci Českou republikou publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992, a tvrdí, že krajský soud věc neprojednal v souladu s ním. Podle tohoto ustanovení má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým

a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně zjistil, že stěžovatel po výzvě soudu vyjádřil svůj souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání podle § 76 s. ř. s. a pouze pro případ provádění dokazování požádal o to, aby byl vyrozuměn jeho zástupce. Jelikož v žalobě provedení dokazování sám nenavrhoval, pak nelze krajskému soudu vytýkat, že ústní jednání za splnění podmínek § 76 s. ř. s. nenařizoval.

Ke stěžovatelem předloženým čestným prohlášením nemohl Nejvyšší správní soud přihlídnout, neboť se jedná o skutečnosti, které byly uplatněny po vydání napadeného rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyššímu správnímu soudu tedy ze všech výše uvedených důvodů nezbylo, než kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu